

ГРОМАДСЬКА РАДА ДОБРОЧЕСНОСТІ

Вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03109

<https://grd.gov.ua>

Затверджено
Громадською радою доброчесності
09 травня 2017 р.

ВИСНОВОК про невідповідність кандидата на посаду судді Верховного Суду Рецебуринського Юрія Йосиповича критеріям доброчесності та професійної етики

Проаналізувавши інформацію про **Рецебуринського Юрія Йосиповича** (далі – Кандидат), який є суддею Вищого адміністративного суду України, Громадська рада доброчесності виявила дані, які дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності та професійної етики.

1. Кандидат, будучи у складі колегії суддів Вищого адміністративного суду України, скасовував подання Вищої ради юстиції, внесені за зверненням Тимчасової спеціальної комісії з перевірки суддів судів загальної юрисдикції про звільнення суддів, які свавільно брали під варту або позбавляли права керування транспортними засобами у зв'язку з подіями на Майдані 2013-2014 років. Також за участі Кандидата були скасовані рішення Вищої кваліфікаційної комісії суддів України щодо відсторонення суддів, які приймали рішення у справах про адміністративні правопорушення щодо активістів Автомайдану.

Так, були скасовані подання про звільнення судді Червонозаводського суду м. Харкова Васильєвої О.О. (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56220782>) та судді Дніпровського районного суду м. Києва Марцинкевича В.А. (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/56722957>), а також рішення про відсторонення суддів Царевич О.І. та Кицюка О.П., які підозрюються в ухваленні завідомо неправосудних рішень, пов'язаних з подіями на Майдані (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/45349189>, <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/44549688>).

У одній з цих справ Кандидат був головуючим, у інших трьох – членом колегії суддів. Окремих думок у зазначених справах Кандидат не висловлював. Постанови у справах щодо подання на звільнення суддів скасовані Верховним Судом України, у двох інших справах Суд відмовив у допуску до розгляду справи по суті.

Згідно з п. 1.6 [Бангалорських принципів поведінки судді](#), суддя повинен демонструвати та підтримувати високі стандарти суддівської поведінки з метою укріплення суспільної довіри до судових органів, що має першочергове значення для підтримки незалежності судових органів.

Такими рішеннями, незаконність двох з яких уже підтверджена найвищою інстанцією, **Кандидат не лише не сприяв відновленню довіри до судової влади, а навпаки – утверджував у суспільстві уявлення про панування безкарності і кругової поруки в суддівському корпусі.**

2. Як суддя Вищого адміністративного суду України Кандидат брав участь у систематичній практиці обмеження одного з фундаментальних прав людини - права на свободу мирних зібрань. Жодних окремих думок у цих справах Кандидат не висловлював.

Зокрема, у 2013 році колегія суддів за участі Кандидата:

1) підтримала обмеження мирних зібрань у м. Харкові **невизначеному колу осіб** з посиланням на Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» та Тимчасове положення «Про порядок розгляду питань щодо організації та проведення зборів, мітингів, походів та демонстрацій у місті Харкові» (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/33732113>).

2) підтримала заборону мирних зібрань по вул. Інститутській у м. Києві з 30 жовтня до 31 грудня 2012 р. біля приміщення Національного Банку України (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/32726927>).

3) підтримала заборону мирних зібрань у с. Нові Петрівці Київської області неподалік від резиденції колишнього Президента України Віктора Януковича з посиланням на Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про порядок організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій в СРСР» (<http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/32301002>).

4) підтримала заборону мирних зібрань на центральних вулицях м. Києві (зокрема, біля Адміністрації Президента України) з 4 по 9 липня 2012 року **невизначеному колу осіб** з посиланням на Порядок організації та проведення в м. Києві недержавних масових громадських заходів політичного, релігійного, культурно-просвітницького, спортивного, видовищного та іншого характеру (<http://reyestr.court.gov.ua/Review/29054440>).

З цього приводу Громадська рада доброчесності звертає увагу на таке.

Частина рішень Вищого адміністративного суду України за участі Кандидата були прийняті після набуття рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Веренцов проти України» статусу остаточного. Згідно з цим рішенням, **Указ 1988 року є несумісним з самою суттю свободи зібрань, що гарантується Конституцією України**, а отже, не може бути застосований. Крім того Суд вказав, що процедури, запроваджені місцевими органами влади для регулювання організації та проведення демонстрацій у їхніх конкретних регіонах, **не мають достатньої правової підстави за відсутності загального акту парламенту, на основі якого можна було б розробляти документи місцевих органів влади** (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/974_945/print1481201059579060).

Можна також додатково врахувати, що згаданий Указ був визнаний у встановленому порядку неконституційним рішенням Конституційного Суду України у рішенні №6-рп/2016 від 8 вересня 2016 р. Той факт, що згаданий Указ був визнаний неконституційним пізніше, ніж рішення Вищого адміністративного суду за участі Кандидата, не знімало з Суду обов'язку не застосовувати його положення у частині, що суперечили іншому рішенню Конституційного Суду України у справі N 4-рп/2001 (про яке було відомо Кандидату) та з огляду на рішення Європейського суду з прав людини.

Крім того, ми враховуємо, що відповідно до узагальненої доповіді правозахисних організацій за 2013 р. (Харківська правозахисна група) практика автоматичних заборон мирних зібрань щодо невизначеної кількості осіб на значній території охарактеризована як «ганебна

практика, що суперечить чи не всім принципам адміністративного судочинства, що порушує право інших осіб знати про обмеження свого права, та позбавляє їх можливості захистити свої права» (http://khpg.org/index.php?id=1398047947#1398047947_11).

Усі викладені обставини приводять Громадську раду доброчесності до переконання, що Вищий адміністративний суд України за безпосередньої участі Кандидата умисно проігнорував правові позиції Конституційного Суду України та Європейського суду з прав людини щодо фундаментальних прав людини, з якими рішення суду йдуть у розріз.

Вважаємо, що обрання до нового Верховного Суду Кандидатів, які продемонстрували таке ставлення до одного з фундаментальних прав людини, суперечитиме самій меті оголошення конкурсу на зайняття посад у новому Верховному Суді.

Ці факти, взяті як разом, так і кожен окремо, дають підстави для висновку про невідповідність Кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

Цей висновок можна доповнити додатковою інформацією про Кандидата, яка може мати значення для оцінки дотримання Кандидатом критеріїв доброчесності і професійної етики.

1. Відповідно до декларації доброчесності судді за 2015 рік, що міститься у досьє, Кандидат не підтвердив, що ним не приймалися одноособово або у колегії суддів рішення, передбачені статтею 3 Закону України «Про відновлення довіри до судової влади в Україні». Ураховуючи той факт, що у декларації доброчесності Кандидата відсутня будь-яка додаткова інформація з цього приводу, вважаємо за необхідне рекомендувати Вищій кваліфікаційній комісії суддів України додатково з'ясувати ці обставини під час співбесіди, з огляду на важливість цієї інформації для відновлення довіри до судової влади в Україні.

2. У період перебування Кандидата на посаді судді Вищого адміністративного суду України він входив до складу п'ятої судової палати цього суду, яка була спеціально створена на підставі Закону «Про внесення змін до деяких законів України щодо недопущення зловживань правом на оскарження» від 13 травня 2010 р. для розгляду позовів до Президента, Верховної Ради, Вищої ради юстиції, а згодом і Вищої кваліфікаційної комісії суддів. Відповідно до матеріалів дослідження [“Судовий захист прав і свобод людини від порушень з боку Парламенту, Президента, Уряду України”](#) рішення палати, ухвалені лише за перші 5 місяців її існування (на момент, коли Кандидат входив до її складу) демонстрували стійку тенденцію до створення судом штучних бар'єрів для задоволення вимог позивачів до найвищих органів влади (див. с. 63-69).

3. На веб-портал Громадської ради доброчесності надійшли 11 скарг від громадян щодо недотримання Кандидатом вимог доброчесності та професійної етики. Зокрема, громадяни скаржились на такі обставини:

1) порушення колегією суддів за участі Кандидата ст. 6 та 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, констатованих у рішенні Європейського суду з прав людини у справі «Куліков проти України» (http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/en/974_185) (рішення не набуло статусу остаточного) (додаток 1);

2) порушення Кандидатом законодавства України щодо конфлікту інтересів. На думку заявника, цей конфлікт полягає в одночасній участі Кандидата у конкурсі до Верховного Суду, та розгляді скарги Кандидата на дії Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, від

якої залежать результати конкурсу до Верховного Суду (додаток 2) ;

3) порушення Кандидатом статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод за ознаками відмови у доступі до правосуддя (додаток 3);

4) порушення Кандидатом Конституції України та вимог Кодексу адміністративного судочинства України (додаток 4);

5) порушення норм законодавства щодо незазначення в рішенні суду мотивів відхилення доводів касаційної скарги (додаток 5);

Інші скарги громадян стосовно невідповідності дій Кандидата вимогам доброчесності також передаються до Вищої кваліфікаційної комісії суддів у відповідних додатках (додатки 6-11).

Відповідно до частини четвертої статті 19 Регламенту Громадської ради доброчесності за наявності важливої інформації Рада у подальшому може окремим рішенням змінити або скасувати висновок, або затвердити новий висновок.

Додатки

1-11. Скарги громадян щодо невідповідності Кандидата критеріям доброчесності і професійної етики.

Координатор

Громадської ради доброчесності